

יצחק מאיר

פרלמנט יהודי באירופה פארסה מיותרת

אפילו בישראל היו שסברו כי ליד הכנסת צריך לקום פרי למנט של העם היהודי, אולם הרעיון הבוטרי הזה מעולם לא קדם עוד וגידים.

עכשיו קם ארגון בשם 'האיחוד היהודי האירופאי' (EJU), ועורך בחירות כבר במנט בן 120 חברים. הוא לא היה פרלמנט שיפקח על הרשות המבצעת, כי אין ממשלה יהודית באירופה; הוא לא יצ

מדינת ישראל נתונה היום במערכה על הכרה בה כמדינת הלאום של העם היהודי. הפרלמנט שלה הוא הפרלמנט היחיד העונה על הקריטריונים של פרלמנט לאומי. היוזמה הדילטנטית של יצירת פרלמנט יהודי אירופי היא הזייה מופרכת שלא תיתן ולא כלום, אבל יכולה לגרוע

טרף לרשות השופטת- כי הוא עצמו לא מעלה על הרעת שיהיה רשות מחוקקת; הוא לא יהיה ייצוגי כי אין רשימת בוחרים יהודית באירופה. אין כלום. מה יש? יש תמיהה וגיחוך, אבל יותר מזה: ערעור על מסד ארגונים יהודיים מייצגים ומאזרחים הפועלים מזה דורות להגן כחוק על האזרחים היהודים של אותן מדינות.

מדינת ישראל נתונה היום במערכה על הכרה בה כמדינת הלאום של העם היהודי. הפרלמנט שלה הוא הפרלמנט היחיד העונה על הקריטריונים של פרלמנט לאומי. הוא נושא ברמה את הקול היהודי הלך חס בהשכחת השואה ונאבק על זכות הקיום של יהודי באשר הוא שם. היוזמה הדילטנטית של יצירת פרלמנט יש מאין היא הזייה מופרכת שלא תיתן ולא כלום, אבל יכולה לגרוע. היא יכולה לפגוע בסמכות המוסרית של הנציגויות המיסודיות הפעילות באירופה ולחזק את הגורמים העויינים את ישראל שטוענים כי העם היהודי הוא רק דת ולא לאום. הפארסה הזאת הייתה מצחיקה, אילו לא הייתה שלנו.

יצחק מאיר שימש כאיש משרד החוץ. בתפקידו האחרון כיהן כשגריר ישראלי בשווייץ.

אנטישמיות אין הגיון שאפשר להגן עליו.

אחד סולד מהיהודים מפני שהם מפורדים ומפורדים, אחר מפני שהם נוטים להתרבות כזו בעיר אחת או בשכונה אחת ומפני שהם אגודה מלוכרת; זה מגנה אותם מפני שדתיהם שונות מכל עם וזה אינו יכול לסלוח על כך שהדת היהודית היא אכן פינה תיאוקרטית. גם בלבושה המודרני, האנטישמיות באה חשכון עם מדינת ישראל מפני שהיא רואה עצמה כמדינת הלאום של העם היהודי, ואחרים מאמינים באמונה שלמה כי זו אסטרטגיה להפצת האידיאולוגיה היהודית בעולם.

בעולם חיים למעלה מש- בעה מיליארד אנשים ונשים, מתוכם כשלושה עשר מיליון יהודים. מדוע הרבה כל כך מפרחים מכה מעט? 1.7% מאוכלוסיית ארצות הברית הם יהודים. באירופה כולה, על כחמישים מדינותיה מולדי דיבוסטוק עד גיברלטר חיים 2,320,000 יהודים. המפורד היהודי שאיים בזמן נואם על הממלכה הפרסית, עודנו סיבה לדאגה קיומית ממדרגה ראשונה דווקא של עם ישראל.

הקהילות היהודיות המפורזות למדו להשחזיז כלי נשק שונים ומגוונים כדי לעמוד במערכה על רציפות הקיום היהודי בגלוי. הבית היהודי, מבצר היהודיות בעולם, לא יכול היה תמיד לעמוד לברו בפני המצור. הנשק היותר יעיל היה הקמת ארגונים שקיבלו על עצמם לייצג ולהגן על האינטרסים הקהילתיים. הארגונים היו לוקאליים ונדברו עם השלטונות, עם מוקדי כח חברתיים, תרבותיים ורדתיים במדינותיהם ונשארו נתנו על מימוש זכויותיהם, על ביטחונם הפיזי ועל זהותם הייחודית. בעידן המודרני התאגדו הארגונים גם במישור הרחב יותר: האירופאי, הצפון אמריקאי, העולמי אולם הבסיס נשאר אותו בסיס. הם לא ייצגו את העם היהודי, הם הגנו על צרכיו.

תמיד היו ותמיד יהיו עסי קנים, אישים, הוגי דעות ואפילו מנהיגי עדה, שלא היו מרוצים מטיבה של מערכת ייצוג האינטרסים. הם רצו פרלמנט, גוף נבחר שייצג את היהדות, שידבר בשמה, שיהווה מעין הוכחה מדינית כי יש מידה של סוברניות אזרחית-יהודית המתלווה לסוברניות של המדינה הדמוקרטית בה הוא אזרח.

בית המשפט ממשיכים את המאבק הפוליטי שהם מנהלים מחוצה לו. סוגיות מדיניות פוליטיות מובהקות, כמו גדר ההפרדה או מעמד ההתנחלויות, נידונו על ידי השר פטים, כאילו אינם יודעים שמשיתמשים בהם ככלי לקידום אגנדה פוליטית. במקרים ההם וברבים אחרים, השופטים התערבו, וברוך כלל לטובת צד שמאל. לעומת זאת, בחלק גדול מאוד מן המקרים שהעותרים באו מהימין, הם בחרו למי שוך את ירייהם. הדוגמא המובהקת ביותר היא כמוכן ההתנתקות. סיכום הדברים אפוא, הוא שהצעת החוק להסדרת זכות העמידה בנג"ץ היא הצעה ראויה שצריכה הייתה לזכות לאישור הממשלה ולעבור כנהוג שיוף ועידון לאורך תהליך החקיקה בכנסת. אין שום ספק שאלמלא האולטימטום של השר דן מרידור לפרוש מהממשלה, נתניהו גם לא היה מתנגד לה בנחרצות שכזו. אם זו אכן הייתה עמדתו הכנה של נתניהו, הוא היה מודיע עליה מראש ולא מחכה שמרידור ינפף מולו באצבע הפרישה. אבל נתניהו נבהל והחליט להתנגד לחוק בקול רם, רק ממניעים פוליטיים. כמה חבל שבין חברי הממשלה לא נמצא ולו שר אמיץ אחד שהעז להצביע על פי מצפוננו ולא על פי ההנחיות מקפלן 3.

כדי לסבר את האוזן אפשר ללמוד - שוב - מידידתנו גדולה מעבר לים. בית המשפט העליון של ארה"ב - ששואב את סמכותו מדי חוקה ולא מהחלטות עצמו - אמנם רשאי לפסול חוקים, ואולם הוא מגיב בלבד מכלל הפניות המגיעות אליו. הדואים עצמו כחלופה לשלטון ומתערבים בכל נושא, עמיתיהם בושרי נגטון, יודעים לעצור בזמן ומלקטים בפניצטה סוגיות שאכן מחייבות את התערבותם. כל השאר אמור להיות מטופל בין הרשויות האחרות.

ועוד הערה שצריכה להישמע היא הניצול הציני שאפשרו שופטי נג"ץ לצד אחר במפה הפוליטית לנצל את המוסד הנכבד. הכוונה כמוכן לארגוני השמאל שבין כותלי

מאמר מערכת

כשנתניהו נבהל

לרשויות לברר את העניינים בכליהן שלהם, בלי להכתיב את דעתו. ברק הפך את נג"ץ לגולם שקם על מדינתו. את המצב המעוות הזה דנו ולוין מבקשים לתקן.

הגבלת זכות העמידה - שבי מדינה מתוקנת שופטי נג"ץ היו צריכים לגזור על עצמם מלכתחילה - היא צעד מתקן לאקטיביים השיפוטי שמשבש את חייו. אין זה כדי לפגוע ברמוקרטיות, אלא ההפך הגמור. צמצום זכות העמידה משיב על כנו את האיוון הראוי בין שלוש הרשויות - איוון שהוא הוא התגלית מות הדמוקרטיה.

כדי לסבר את האוזן אפשר ללמוד - שוב - מידידתנו גדולה מעבר לים. בית המשפט העליון של ארה"ב - ששואב את סמכותו מדי חוקה ולא מהחלטות עצמו - אמנם רשאי לפסול חוקים, ואולם הוא מגיב בלבד מכלל הפניות המגיעות אליו. הדואים עצמו כחלופה לשלטון ומתערבים בכל נושא, עמיתיהם בושרי נגטון, יודעים לעצור בזמן ומלקטים בפניצטה סוגיות שאכן מחייבות את התערבותם. כל השאר אמור להיות מטופל בין הרשויות האחרות.

ועוד הערה שצריכה להישמע היא הניצול הציני שאפשרו שופטי נג"ץ לצד אחר במפה הפוליטית לנצל את המוסד הנכבד. הכוונה כמוכן לארגוני השמאל שבין כותלי

אירית רוזנבלום

גנבו לנשים את המהפכה

ואקום שלטוני ואידאולוגי אותן השחקנים החדשים והותיקים רצים וממחרים למלא. עם כלכלה מתפרדת, שיעורי עוני עצומים ואבטלה של כחמישים אחוז, רוב העם יחפש מוקד כוח, כזה שישליט סדר חדש ויטה את הכף לטובת העם.

על לוח המשחק החדש מוצבים שני כוחות: האיטלימיטידיתי, מול הצבאי-חילונית. והנשים, איה הן? ובכן, הנשים מחוץ למשחק. השתמשו בהן וזרקו. הן חילצו את הפסק ונשלחו הביתה. כוחות משמעותיים פועלים עתה בכיכר תחריר על מנת לרכב באלימות את הקול הנשי שנשמע בתחילת המהפכה.

הגורמים הליברלים ובתוכם הנשים שהגיעו את המהפכה, נותרו ללא מבנה ארגוני מול כוחות מאורגנים היטב. גרודי צבא מצרים וגרודי האיטלימיטידיתי פועלים בקוריים זהים ככל שמדובר בנשים. נשים הן הקבוצה הגדולה ביותר שהדררה כזאת חלה עליה, והן כאמור גם קבוצה שההדררה שלה חיונית לגיבוש הזהות של חברי הקבוצות השולטות.

עוד טרם ניצחונם בבחירות קבלת השליטה במדינה, משליטים הארגונים האיטלימיטידיתיים סדר בכיכר תחריר. ב-25

חוסר אומץ. זו ההגדרה לאי נכונותם של ראש הממשלה ושל חברי ועדת השרים לחקיקה לתמוך בהצעת החוק המגבילה את יכולת העמידה בפני נג"ץ, אותה יזמו הח"כ דני דנון ויריב לוין. שני הח"כים הנמרצים שמו את האצבע על אחד העיוותים הקשים ביותר שיצרה המהפכה המשפטית של ארצות הברק. נשיא העליון לשעבר הגדיל בשעתו באופן דרמטי את מה שנקרא 'זכות העמידה בפני נג"ץ', כשאפשר לארגונים ואנשים שלא נפגעו מהחלטה שלטונית מסוימת, לעתור נגדה לנג"ץ.

עד לפתיחת השערים בירק היה נהוג שרק הנפגע הישיר או העקיף זכאי לבקש סעד מנג"ץ, כך שאדם או ארגון הודים לעצם המקרה כלל לא היו נשמעים. ברק החליט שגם אדם או ארגון שקשרים באופן עקיף מאוד לנושא הנדון, יודשו לעתור. כך יצר בוקה ומבול קה בבית המשפט העליון, כיוון שבד בבד גם הגדיל מאוד את סמכות נג"ץ להתערב בנושאים שפעם לא היה נוגע בהם. במלים אחרות, ההרחה הדרמטית של זכות העמידה והקו האקטיביסטי שהוביל ברק, הם שהולידו את המציאות שבה נג"ץ הוא למעשה מנהל העל של מדינת ישראל ומהווה פוסק אחרון, כמעט בכל סוגיה. קודם לכן נהג לה גביל עצמו בתחומים רבים ולאפשר

מערכת מקור ראשון

בית קלקא, דרך מנחם בגין 116, תל אביב 61200, ת.ד. 20099 טל 03:6277777

פקס מערכת: 03:5628877
פקס הנהלה: 03:5625577
פקס מנויים: 03:6277755
מודעות: 03:5629944
מוקד שירות לקוחות: 03:6277777

עורך ראשי «שלמה בן-צבי»
עורך משנה «אורי אליצור»
י"ר מקור ראשון 1999-2003
מייקל כריש ז"ל
מייסד הצופה ועורכו הראשון «הרב מאיר בראילין ז"ל»
משנה לתנכ"ל «דוד שריקי»
עורכים «אסף גולן, הדר רביד»